

Converses i lectures, 15/12/2011

Ricard Martínez Pinyol
«La inspiració i el cadàver»
Editorial Moll, Palma, 2011

Amb aquest llibre Ricard Martínez Pinyol, va guanyar el Premi Mallorca de poesia 2010. El llibre comença amb poemes, com *Arbres*, *Caçador d'oblits*, *Terra ignota*, *Preguntes*, que ens presenten un món en algun moment oníric, on el subjecte poètic sembla anar sense rumb, «*Perdut pels fondals de l'aire m'arrecero dins del/ blau del jorn que mor*», tot i això, cercarà un camí propi i com nedador contracorrent, lluitarà per trobar-lo: «*Sóc un intrèpid nedador en una mar en ressaca,/ tinc la pell resseca de tant nedar contra l'onatge./ Vaig cap a tu.*»

Després reflexiona sobre la condició humana, al poema *Jardí de meteors*, presenta la vida com a camí, com un estat en contínua transformació i el ser humà com contradictori, a *Paràbola* expressa que tots som pur accident. A *Serra diamantina*, la vida es presenta com un camí per unes muntanyes frondoses i de difícil accés, «*Caminem descalços, el sol cau a plom, anem per un sender que sovint es perd*», i això comporta la dificultat per explicar-la, com es manifesta a «*Aporia*». Som un no res, l'existència és un buit com es pot llegir als poemes *L'àngel de les mans* o *L'espill negre*: «*un espill negre en el/ qual pots veure la teua pròpia imatge abans que la / visió s'allunyi cap a les fondàries.*» L'amor és un camí per a lluitar contra el no res, a *La buidor i les orquídiades* llegim: «*Veig l'orquídia del teu sexe. La vacuïtat és/ una flor immaterial, l'espai que desocupa l'absència.*»

El paisatge de les Terres de l'Ebre és un dels temes preferits de Ricard Martínez Pinyol, uns quants poemes del llibre tenen aquest territori com a font d'inspiració, *L'era i el temps*, *Cambra fosca*,

L'aram del sol, Oli de sèpia, El delta... els seus versos remetent a la infantesa de l'autor, la sensació de llibertat i el plaer dels sentits són els protagonistes: els jocs infantils, el descobriment de l'amor i del sexe, l'emoció d'una xicoteta aventura, el gaudi dels fruits de la mar i de la terra...són els poemes més vitals del llibre, ja que malgrat ser uns poemes que fan referència a un temps passat, no es recorda amb nostàlgia sinó que es reviu des del present.

Hi ha uns quants poemes que ens remetent a paisatges i imatges de la Mediterrània, *Port a Creta, L'illa entintada, Eren cadernerres...* tenen una gran potència visual, són com a quadres explicats amb paraules i on es veu la formació plàstica de l'autor. I emparentats amb aquests trobem algun poema on es reflexiona sobre la forma: «*Totes les formes són reduïbles a nombres i xifres,/ potser a seqüències i fórmules. Hi ha proporcions/ que parlen per si soles. Hi ha un món en construc/ció constant.*» escriu a *Nautilus pompilius*.

La mort és el tema d'altres poemes del llibre, a *Babel* el subjecte poètic ens diu que com tots els sers de la natura estem predestinats a la mort: «*La mort vetlla/ rere les dunes, el vent esmola la seva faç.*» I en el poema *En el penetrant jardí del cel* ens presenta el temps com una roda que fa que la vida acabe i en comence una altra, però la poesia, com es pot llegir en *La inspiració i el cadàver*, és una manera de lluitar contra la mort: «*Sap que dins seu hi ha un/cadàver, que des del primer dia l'acompanya(...) Hi ha un aljub dins seu que no és el cadàver, hi ha/ una veu.*»

La inspiració i el cadàver ens invita a la reflexió sobre qüestions transcendents de la vida, però també al gaudi de la bona poesia amb aquests esplèndids poemes d'una gran bellesa plàstica.